

Cirkelpunt

Toen al de anderen waren heengegaan
- ik zag ze bij de tuinmuur in de verte nog redetwisten en verwoed gebaren,
Petrus voorop, de stofwolk die de weg wees -
scheen het stiller dan ooit.

En ik besepte opeens dat ik alleen was.
En de angst om de geboorte van de bleke dag te storen
had de krekels zelfs bevangen;
zo stil en weifelend rees het licht,
dat bomen grijpparmen werden, bloemen valse ogen,
en ik moet zelf een smalle kaars geweest zijn,
daar in de dunne mist, bij 't lege graf.

En de twee mannen die in witte kleden plotseling voor mij stonden
schenen beelden uit een oud geheimzinnig speelliedje
en maakten mij weer tot een kind.

En juist als in dat spel van vroeger hield ik bei mijn handen
tegen mijn gezicht gedrukt en schreide, wat ik vroeger had gezongen:
Waar hebben ze mijn meester neergelegd?

Ik was een schreiend kind, ik moest maar weggaan
voordat ze zouden lachen om mijn dwaasheid;
ik moest maar weggaan, net als al de anderen,
weg uit de spooktuin, uit het valse licht, als al de anderen.

En ik keerde me om en veegde met mijn mouw mijn tranen weg,
toen ik de tuinman zag.

Hij stond er zo gerust en groot.

En 't was of al de bloemen nu opeens bloemen werden
en de bomen hun groen herkregen, toen hij naar mij keek,
en of ik niet alleen meer was,
en of het graf achter mijn rug niet meer bestond,
niet meer als leegte, als holle angst,
en of een leeuwerik opschoot in zijn stem: Maria!

Ik heb dat al zo vaak verteld.

Maar steeds als jij me op Pasen aanziet,
is het of ik hem mijn naam weer zeggen hoor, Johannes.

Misschien omdat jij op hem lijkt,
misschien omdat het licht van deze dag
jouw kled zo wit maakt als het zijne, op die ochtend.

Maar neen, dat is het niet; het is omdat het brood,
dat jij nu in je handen houdt en mij te eten geeft,
zijn lichaam is, zijn leven.

Daarom hoor ik hem vandaag. En meer;
ik wil je zeggen dat vandaag zijn liefde pas geopenbaard wordt,
want je weet, Johannes, dat hij in de tuin die ochtend zei:

Houd me niet vast, en zie nu komt hij zelf,
nu komt hij zelf om mij weer naar zich toe te trekken,
vast te houden, vast te houden!

O, ik weet het wel, ik kan niet zeggen wat ik zeggen wil, vandaag,
maar 'k ben een kaars, die van zijn glorie brandt,
maar ik ben zo gelukkig, want zijn leven is in mijn leven,
en dit witte brood,
o, deze liefde is sterker dan de dood.

Michel van der Plas
Maria Magdalena op Paasmorgen

De Wijsheid (Sophia),
die ze de 'onvruchtbare' noemen,
is de moeder van de engelen.
En de gezellin van de Verlosser
is Maria Magdalena.

De Heer hield meer van Maria
dan van alle leerlingen en zoende
haar vaak op de mond.

Zij zeiden tot hem:
'Waarom houdt u meer van haar
dan van ons allen?'

De Verlosser antwoordde hen:
'Waarom houd ik niet van jullie
zoals ik van haar houd?'

Als een blinde en een ziende
allebei in duisternis zijn
verschillen ze niet van elkaar.
Als het licht komt zal de ziende het
licht zien en de blinde in duisternis
blijven.'

De Heer zei: '
Gezegend is hij die is
voor hij ontstond.
Want hij die is
is geweest en zal zijn.

Evangelie van Philippus
(vers 55-56-57)

De roep van de Gnosis is de roep tot Wedergeboorte

De Roep van de Gnosis klinkt alom. Nog nooit werd er zoveel over Gnosis en Gnostiek verkondigd en geschreven als nu. Nog nooit werd er zoveel in openbaarheid gebracht en prijsgegeven.

Het is het teken van de tijd. Een tijd waarin alles afgebroken zal *moeten* worden, een tijd waarin de mens opnieuw zijn 'bestemming' zal *moeten* herinneren wil hij niet verder kristalliseren in deze materiële wereld waarin de onwetendheid hoogtij viert. Niet voor niets werden in deze eeuw veel heilige teksten herontdekt, zagen de gnostische evangeliën het daglicht; de mensheid was er rijp voor en zij behoefde nieuw voedsel voor de ziel... Het klimaat in deze aardse dimensie is gunstig nu, want het bewustzijn nadert een mijlpaal. Meer en meer dringt het Licht door en neemt haar werkzaamheid toe, zowel op aarde als in de mens. Het kan dan ook niet anders dat dit een cataclysmen veroorzaakt, een strijd tussen tegengestelde krachten. De aardse tempel zal afgebroken moeten worden wil een nieuwe tempel kunnen worden opgebouwd.

*"Ik zal dit bouwwerk afbreken
en niemand zal het weer kunnen opbouwen."
Jezus in het Evangelie van Thomas(71):*

*of volgens Johannes2,19:
"Breek deze tempel af
en in drie dagen zal Ik hem laten herrijzen."*

Afbreken betekent sterven, verdwijnen, tot niets vergaan, want zonder deze ondergang kan niets nieuws verrijzen en precies dit gegeven wordt vaak niet begrepen. De valkuil is alom aanwezig waarin het persoonlijke zelf graag van plaats wisselt, zichzelf wil vernieuwen en in de illusie leeft als God te kunnen worden.

Veel spirituele zoekers trappen hierin en willen bezitten wat niet bezeten kan worden of zich niet laat bezitten, daar het niet van deze wereld is.

Zij begrijpen niet dat zij het zelf zijn die gezocht worden, tot Leven gewekt dienen te worden; dat zijzelf het 'gezochte' zijn na een intens transformatieproces van sterven en verrijzen

Een spiritueel leraar kan zo vol zijn van zijn persoonlijke ervaringen en interpretaties, dat hij meent de enige waarheid te bezitten en te zijn. Indien hier hardnekkig aan vastgehouden wordt en deze waarheden opgelegd worden aan anderen wordt een nog grotere gevangenis gecreëerd dan waarin hij zich reeds bevindt.

Vaak wordt dit dus niet herkend.

Het is een eeuwenoud drama met verstrekkende gevolgen, als je dit dan bekijkt in de geschiedenis van de mensheid. Voor de werkelijke Ziener ontbreekt het allerbelangrijkste en dat is de vibratie van het Hart waarin het Licht straalt en Liefde/ Wijsheid opwelt; waardoor de mens deemoedig wordt in dit 'gezelschap'.

Het blijft steeds moeilijk om een nieuw facet van de Waarheid te kunnen zien en herkennen indien dit niet

door ervaring geworteld is in het eigen hart.

Afhankelijk van het bevattingsvermogen, de opgelopen kwetsuren, het bewustzijn van de zoeker, wordt zij aangenomen of afgestoot.

Alles gebeurt dus op *zijn* tijd ...

Zij straalt in de kern van elke uiterlijke religie, maar is haar niet. Zij is de geur, de smaak, de trilling, maar niet de vorm. Zij wordt nog steeds misbruikt wanneer men eigen bedenksels als waarheid presenteert.

Een ware spirituele ervaring is een 'gnostische ingreep' en onderscheidt zich hierin dat de mens blijvend getekend is in het hart en gesierd wordt met een grote deemoed, daar hij deelgenoot geworden is van de Liefde van Christus, een vibratie die niet van deze wereld is. Deze ervaring grijpt heel diep in en ontsluit 'de deur', waardoor de mens procesmatig ontgaan kan worden van zijn waan.

Ook al zijn de krachten van de aardse natuur zo sterk en regeren zij ten koste van de Waarheid, toch zullen zij moeten bezwijken onder de hemelse kracht van het doorbrekende Licht.

Een nieuw bewustzijn wordt opgewekt, een nieuw bewustzijn zal de mens vervullen.

De kracht van de Geest zal vrijelijk kunnen stromen vanuit de kelk van het hart en de ware Natuur zal kunnen opstaan in de menselijke microkosmos.

Hoe groot de chaos heden ook is, vertrouwen op het Licht dat aanwezig is en dat elk hart zoekt die hiervoor toebereid is, want dit alles moet gebeuren.

De grote Meester Jezus maakte deze omwenteling mogelijk die de verlossing inluidt en getuigde met Zijn leven van de Zoon, die wacht op geboorte en opstanding in elk mensenkind....

(M) cirkelpunt

Geen eeuw is merkwaardiger voor de rustige waarnemer dan onze eeuw. Overal is er een gisting in het verstand, alsook in het hart van de mens; overal is er een strijd tussen licht en duister, tussen uitbrekende gedachten en levende ideeën, tussen krachteloze wil en actieve, handelende kracht; in één woord, overal is er strijd tussen de dier-mens en de groeiende, geestelijke mens." Karl von Eckartshausen

Als Petrus in het Evangelie volgens Maria Magdalena aan de Verlosser (Jezus) vraagt wat de zonde van de wereld is, antwoordt deze:

“Zonde bestaat niet. Maar het zijn jullie die de zonde maken, namelijk wanneer jullie doen wat in wezen gelijk staat aan overspel, dat wat men 'de zonde noemt'. Daarom is het goede in jullie midden gekomen, naar het (wezen) van iedere natuur, om deze weer in zijn wortel te herstellen.”

Zonen van de goden: de anunnaki

Met overspel wordt hier niet primair het overspel tussen mensen bedoeld, dat Jezus overigens ook afwijst maar ‘elke gemeenschap die tussen ongelijken plaatsvindt’ (Evangelie volgens Filippus, 42).

Om de diepere betekenis hiervan te begrijpen dienen we ons te wenden tot Genesis 6:1-4. Daarin wordt gesproken over 'de zonen van de goden' die gemeenschap hadden met de dochters der mensen, waardoor het geslacht der reuzen ontstond, in het Hebreeuws nefilim en in het Grieks giganten of titanen genoemd.

In de Sumerische en Babylonische kleitabletten heten 'de zonen van de goden' de anunnaki ('zij die vanuit de hemel op aarde kwamen'). Het zijn de zonen van de hemelgod An of Anu, die in de evolutie van de oorspronkelijke mens intervenieerden, waardoor het scheppingsdoel dramatisch werd gedwarsboomd.

De anunnaki staan ook bekend als de wachters.

In de pseudepigraaf Boek Henoch is sprake van de 'val' van de engelen. De 'engelen, de kinderen van de hemel', ook 'wachters' genoemd, hadden gemeenschap met 'de dochters van de mensen op aarde', waardoor het nieuwe en voornamelijk agressieve ras der 'reuzen' ontstond. Door deze oerzonde sleepten de wachters de mens mee in hun 'val', waardoor de mens, net als de wachters: ontaardde. [...]

Christelijke bronnen spreken van 'de gevallen engelen', dat beter vertaald had kunnen worden als 'de engelen die op aarde afdaalden'. In het gnosticisme worden 'de engelen die op aarde afdaalden' de 'archonten' (Grieks archontoi = heersers) genoemd, een demonisch ras, dat de oerzonde in de wereld bracht, waardoor de mens zijn geestelijke bestemming kwijtraakte.

In voornoemde bronnen worden de nefilim, de anunnaki, de wachters, de gevallen engelen of de archonten als dé oorzaak beschouwd van alle ellende op de wereld, alle oorlogen, ziekte, geweld, hongersnood en onrechtvaardigheid.

In het Geheime Boek van Johannes wordt gezegd dat de hoofdarchont 'samen met zijn machten' [archontoi] een plan smeedde.

“Hij zond zijn engelen naar de dochters der mensen om enkelen tot zich te nemen

*en voor hun genot nageslacht te verwekken.
(...)*

En de engelen namen het uiterlijk van hun echtgenoten aan en ze vulden hen (de mensendochters) met de geest der duisternis.

(...)

En ze brachten de mensen die zich aan hen bonden in grote moeilijkheden door hen met groot bedrog op dwaalwegen te leiden.”

Geheime Boek van Johannes, paragr.75-76

“De hoofdarchont, ook wel demiurg of namaakschepper genoemd, staat in de christelijke mythe bekend als Lucifer, die samen met zijn 'hemelse trawanten' (archonten) een oorlog in de sterrenhemel begon en rebelleerde tegen de Ene en diens schepping van liefde. Hij koos de aarde als centrum voor een kosmische strijd.

Volgens menig eschatologisch geschrift zou deze strijd in onze tijd tot een einde komen. Hierover wordt onder andere in Apocalyps 12:7-18 in beelden en symbolen gesproken.

Uit jaloezie en haat begon de hoofdarchont de schepping, die van oorsprong 'goed' was, om te vormen en poogde vervolgens de oorspronkelijke mens aan zijn 'beeld en gelijkenis' gelijk te maken. Om dit te bereiken, intervenieerde hij met zijn trawanten in de eerste (oorspronkelijke) schepping en bracht vervolgens een tweede, duivelse schepping voort.

Deze namaakschepping van de demonische, luciferische krachten houdt tot de dag van vandaag de mens en de hele schepping in de greep van een uiterst complexe en sluw opgezette matrix, die zich tot in het zonnestelsel uitstrekt.

De katharen noemden de jaloerse god: Le mauvais dieu ('de slechte god'), die ze gelijkstelden met de jaloerse demiurg Jahwe van het Oude Testament. Zij gingen ervan uit dat 'Le mauvais dieu' verantwoordelijk is voor tomeloos lijden, oorlogen, slachtpartijen, kortom, voor alle ellende in de wereld. Tot het 'einde van de tijd' is hij de tegenstander van de liefdevolle schepper, Le bon dieu ('de goede god').

In andere religies is de slechte god of de kracht van het kwaad ook bekend. In Perzië wordt hij, volgens de leer van Zoroaster, Ahriman (de god van het kwaad en de duisternis) genoemd, die tegen Ormuzd (god van het licht, de hoogste godheid) strijdt. In Egypte staat hij bekend als de duistere Seth, die strijd levert tegen Osiris, de god van het licht. De Boeddha sprak over Mara ('de Boze') als een bestaande kracht en in de Bhagavad Gita zijn het de 'vliegende demonen', waartegen Krishna een hevige strijd voert.

In het leven van Jezus zijn herhaaldelijk confrontaties met 'de Boze', Satan (Hebreeuws voor tegenstander), Lucifer (Latijn voor 'lichtbrenger'), de duivel (afkomstig van het Grieks diabolos: 'lasteraar' 'bedrieger'). Jezus noemde Satan 'de heerser (hoofdarchont) van deze wereld' (Johannes 12:31; 14:30) en werd door de Fari-zeëen ervan beschuldigd dat hij demonen uit mensen dreef met behulp van Beëlzebul, de opperdemon (Mattheüs 12:24), ook wel Beëlzebub of Baäl-Zebub, 'de heer der vliegende demonen' of 'de heer der duivelen' genoemd.

Voor hen die zich in deze boosaardige kracht verdiepen blijkt al gauw dat het hier om meer gaat dan een psychologisch archetype.

Velen halen meewarig hun schouders op bij de idee dat er een letterlijke duivel, Satan, Lucifer zou zijn, mede omdat ze zich net hebben vrijgemaakt van het kerkelijk dogma *ubique daimon est* ('overal is de duivel') en opgelucht ademhalen dat de psychoanalyse van Freud en Jung deze donkere kracht herleid had tot een neurotische projectie en archetype. Wie echter de sporen van deze kracht tot in het verre verleden volgt, kan niet anders dan tot de ontdekking komen dat het hier niet uitsluitend om een 'krachtenveld' of neurotische projectie gaat, maar om een bestaande entiteit, waaromheen talloze trawanten zich hebben georganiseerd.

Terug naar de middeleeuwen? Terug naar een onoplosbaar dualisme? Nee! Terug naar het begin van de mensheidsgeschiedenis, en daarvóór, en daarvóór.

Deze kracht blijkt zich bij uitstek te bedienen van religieuze en politieke instituties, die meestal nauw met elkaar verbonden zijn en voorwenden het kwaad te bestrijden. In naam van hun god brachten deze instituties miljoenen 'kettters' en andere andersdenkenden op wreedaardige wijze om het leven en nog dagelijks slachtoffers ze miljoenen op de altaren van Beëlzebub. Een andere naam voor hem was Moloch, een Semitische god waaraan kinderen geofferd werden, die gedwongen werden in het vuur te lopen om als gerosterd vlees te dienen. De 'moloch' van deze tijd eist nog steeds zijn kindersoffers. Dat Satan zich ook in de gestalte van een engel van het licht kan vermommen, vertelt reeds Paulus (2 Corinthiërs 11:14). In de antropologie wordt deze vormverandering omschreven als *shape shifting*.

Gnosis: bevrijding uit het labirint der wereld

Overspel in gnostische zin duidt dus primair op geslachtsgemeenschap tussen twee verschillende rassen. In dit verband zelfs tussen rassen van twee totaal verschillende sterrenstelsels: vanuit de 'sterrenhemel' daalden de *anunnaki* naar de 'aarde' af om gemeenschap te hebben met 'de dochters van de mensen'. In de letterlijke zin des woords vond er dus 'gemeenschap tussen ongelijken' plaats, waardoor de oerzonde in de wereld kwam. Hij vergat de hoge bestemming van zijn leven, werd

onwetend en raakte verstrikt in de dwaalwegen van het labirint der wereld.

In de Veda's wordt deze onwetendheid *avija* genoemd en als oorzaak gezien van alle lijden. Alleen door inzicht (*gnosis*) kan de draad van Ariadne gevonden worden, die tot bevrijding uit dit helse labirint leidt. Dankzij het feit dat steeds opnieuw de *gnosis* of *sanathana dharma* wordt onderricht, zijn er altijd zielen die de uitgang van de matrix vinden. Dit tot grote woede en haat van de duistere krachten, die niet ophouden de leringen van bevrijding om te buigen, te vervalsen of te vernietigen. Zij die de kennis van bevrijding vol liefde verspreiden (profeten, leraren, verlichten, mystici, gnostici), worden door alle tijden heen vervolgd, bespot, verdacht gemaakt of vermoord.

*"Onwetendheid is slavernij,
gnosis is vrijheid.*

*Als we de waarheid kennen,
zullen we de vruchten van de waarheid
vinden in onszelf.*

*Als we ons met haar verenigen,
zal ze ons in volheid ontvangen."*

Evangelie volgens Filippus, paragraaf 123

Herstel van de Gnosis: Jezus en Maria Magdalena

Jezus was een van de leraren die op diepe wijze de *gnosis* in deze wereld bracht om een einde te maken aan de gevangenschap van de mens, aan de door de archonten gecreëerde cirkelgang van leven en dood, een 'imitatieschepping', die ertoe dient de mens tot slaaf te maken. Slechts door 'het juiste inzicht' (de Boeddha), door 'gnosis' (Jezus) wordt een eind gemaakt aan de onwetendheid van de mens, aan de afschuwelijke nachtmerrie waarin hij leeft.

In de Pistis Sophia, waarin Maria Magdalena een centrale rol speelt, treffen we diverse teksten aan waarin de aard, de positie en de macht van de verschillende archonten worden uiteengezet en hoe de ziel zich van deze krachten kan bevrijden.

Pas als de mens ontwaakt uit vergetelheid en de ziel zich verbindt 'met een andere in wie de levende geest is', wordt ze gered en 'niet meer in enig vlees geworpen', lezen we in het Geheime Boek van Johannes. Met andere woorden, ze hoeft niet meer te reïncarneren. Jezus wilde de mens vrijmaken, verlossen van de oerzonde, die de mens scheidt van de Vader, de Bron. Hij deed dit door de gnosis in alle glorie te herstellen en te leren hoe de mens aan het krachtenveld der archonten kan ontsnappen, hoe hij de onvolkomenheid in zijn leven weer tot volkomenheid kan brengen. Daarom werd hij de 'Verlosser' genoemd, hij die de weg wijst hoe men zich los kan maken uit de gevangenis van deze wereld. Zijn confrontaties met de religieuze macht hadden maar één doel: herstel van de gnosis voor iedereen die het pad van bevrijding wenst te gaan.

Jezus heeft gezegd:

“De Farizeeën en de Schriftgeleerden hebben de sleutels van de gnosis ontvangen en ze verborgen.

*Zelf zijn ze niet naar binnen gegaan
en hen die wel naar binnen wilden gaan,
lieten ze niet toe.*

*Maar jullie moeten schrander als de slangen
en onschuldig als de duiven zijn. “
Evangelie van Thomas, logion 39*

De komst van Jezus als de 'Gezalfde' (de Christus) was voorgezegd en het was Maria Magdalena, de 'zondares', die als prototype van de gevallen (afgescheiden) ziel de Verlosser herkende en erkende en daar via de zalving uitdrukking aan gaf.

Haar zoektocht naar de ware liefde, haar innerlijke onvolkomenheid, werd geheeld.

Nog vóór de andere leerlingen zag ze het licht.

*Aangezien de onvolkomenheid ontstond
omdat men de Vader niet kende,
dan zal, als men de Vader kent,
de onvolkomenheid er niet meer zijn.
Zoals bij iemand die onwetend is
zijn onwetendheid verdwijnt
wanneer hij tot kennis komt
[en] zoals het duister wijkt
wanneer het licht verschijnt,
zo verdwijnt de onvolkomenheid
door de volkomenheid.*

Evangelie van de Waarheid, paragraaf 24-25

Uit: Het huis op de rots gebouwd
Marcel Messing

Your journey is towards your homeland.
Remember you are traveling from the
world of appearances to the world of Reality.

~ Abdul Khaliq Gajadwani ~

Agape

De hoogste, meest omvattende vorm van liefde is Agape, een spirituele, objectieve, onvoorwaardelijke liefde. Onrijpe liefde wil bemind worden, rijpe liefde heeft gewoon lief.

Agape of onvoorwaardelijke liefde kan het onechte zelf doen oplossen.

Door de obstakels die we Agape in de weg leggen uit de weg te ruimen, door ons de grondbeginselen en de kennis van de liefde eigen te maken en door te verkeren in het gezelschap van mensen die de Geest liefhebben, kunnen we misschien binnen de werkelijkheid van Agape gaan leven.

Uiteindelijk verfijnt en verruimt Agape ons gevoel van wie we zijn tot in het oneindige.

Dan zoeken we de veiligheid en de troost van het ego niet meer, dan zijn we er niet meer op uit bemind te worden, dan zijn we de liefde zelf. Eens vroeg ik aan iemand van wie ik wist dat hij spiritueel gerijpt was: 'Komt er ooit een moment waarop je de liefde van anderen niet langer nodig hebt?'

'Ja, zei hij 'wanneer je liefhebt. Wanneer je de liefde bent. Wanneer er geen verschil meer bestaat tussen jou en datgene wat je liefhebt.'

Kabir Helminski

Alle grote godsdiensten hebben een uiterlijke geschiedenis en een innerlijke geschiedenis; de eerste openlijk of exoterisch, de tweede verborgen of esoterisch.

De mythen, leerstukken en lessen die in scholen of tempels werden onderwezen, behoren tot de eerste categorie, evenals de eredienst en de vormen van populair geloof. De geheime leer, de verborgen werkzaamheid der grote ingewijden en de diepe kennis van de profeten of de hervormers behoren tot de tweede categorie.

De officiële geschiedenis, die overal wordt doorgegeven, speelt zich af in het volle daglicht. Door de veranderingen en de aanpassingen die men maar al te vaak toepast, wordt de betekenis omgebogen en verward, vaak onduidelijk en vergroft.

De geschiedenis, de overlevering der mysteriën, werd zorgvuldig in het diepst van de tempels bewaard door de werkelijk wetenden, die er bij voortdurend op bedacht waren haar in volkomen goede staat te bewaren.

Zij kon aan het grote publiek niet worden geopenbaard, daar zij door hen niet begrepen zou worden. Slechts door dit alles naar de innerlijke zijde te bestuderen, kan men inzicht en begrip verkrijgen van de oorzaak en de oorsprong van die geweldige Arbeid der eeuwen, die de ware Godsdienst en Wijsbegeerte heeft voortgebracht.

Zo is ook het innerlijke Christendom zonder twijfel de enige onder alle wereldgodsdiensten, waardoor Christus Zelf Zijn leringen heeft geopenbaard; het is de innerlijke leer, die zelf rechtstreeks aan de evangeliën is ontsproten. De Esseense en gnostieke overleveringen, alsmede het Evangelie van Johannes, de discipel die geheel op de hoogte was van de hoge opdracht van Jezus, getuigen met hun esoterische, innerlijke leer door een stralend en onvergelijklijk Licht.

Het innerlijke Christendom heeft altijd bestaan, dwars door alle blinde en rumoerige strijd der geschiedenis heen. Het bestond bij de gnostici, bij de Katharen, bij de Rozenkruisers, de Tempeliers, bij de ridders van de Tafelronde en de Heilige Graal, evenals bij de stichters van de Academie der Platonici in Florence.

Het is uit deze diepgaande impulsen dat de grote historische bewegingen voortkwamen: de bekeringen tot het Christendom, de kruistochten der Middeleeuwen, de Renaissance en de Hervorming.

Het is echter zeer moeilijk de oorsprong en de verborgen relaties waaruit deze geestelijke openbaringen voortkwamen, terug te vinden, omdat hun vijanden genadeloos al hun archieven hebben verwoest, en zelfs getracht hebben er alle sporen van uit te wissen; en vooral omdat zij door een hardnekkig en opzettelijk stilzwijgen de waarheid aan zoekers en geschiedkundigen hebben onthouden.

Maar... de Gnosis slaapt niet. De Geest waakt over de Gnosis en beschermt deze.

De Geest heeft zich steeds geopenbaard daar en wanneer het hem behaagt.

Sinds de aanvang van onze jaartelling hebben er kleine groepen mensen bestaan, miskend en vervolgd, maar onverwoestbaar en machtig, voor wie het verzoenen van de Christelijke Stroom met de Luciferische Stroom hun hoogste doel en voortdurende bemoeienis was, door deze tot een levende bundeling, tot één organisme samen te voegen: het geloof en de rede, godsdienst en wetenschap, om aldus de aloude inwijding te verheffen tot de hoogte van de Openbaring van Christus.

Deze minderheidsgroep, deze gedeclasseerden, zijn steeds aangezien voor ketters en zelfs voor tovenaars. Men vindt hen vrijwel overal, verspreid over alle landen, in alle beroepen en in alle rangen van de maatschappij: wijsgeren, geneesheren, geleerde rabbijnen, zwijgzame monniken, maar ook dromerige herders en vertelsters van legenden. Een verborgen sympathie verenigt deze verspreide lieden. Het zijn de broeders en zusters met een levende ziel, de martelaren van het ware denken.

Zij kunnen niet anders dan liefhebben en geloven en zij zijn vervuld van het verlangen om te weten en te begrijpen! Er is in het wezen van hen allen slechts één kracht, één bewustzijn, één wil. Zij bloeiden op bij de gnostici. Door hun geschriften en hun optreden herkent men dat zij de diepe zin verstonden van het Goddelijke Woord in het Universum, zoals het sprak door de verheven gestalten, waarvan de laatste en schitterendste Christus was.

In de veertiende eeuw luidt de mysterieuze Christiaan Rozenkruis een nieuw tijdperk in voor de verborgen wijsheid van het Westen. De grote kenners van het innerlijke leven in de zestiende en vroeg-zeventiende eeuw, waaronder de wijsgeer Cornelius Agrippa von Nettesheim, de alchemist Theophrastus Paracelsus en de schoenmaker Jacob Boehme, waren geheel vervuld van zijn inspirerende adem.

De grote idee die deze fijngevoelige geleerden en onverschrokken zoekers bezielde, is de volstreekte overeenkomst en diepe harmonie die er bestaat tussen microkosmos en macrokosmos, tussen de mens en het universum. Aldus is de mens een beeltenis van het gehele universum.

Men ziet dat deze waarheid overal, in de vorm van beelden en symbolen, in de oude mythologieën voorkomt; de mysteriën van het oude Egypte hadden hun weg gevonden bij de volgelingen, en ook in het innerlijke Christendom waren elementen die prikkelden tot onderzoek. Maar de diepgaande arbeid van de wijsgeren van de zestiende eeuw heeft voor de eerste maal een vruchtbare en onmisbare bijdrage geleverd aan de Ene Wijsheid. Hun werken zijn in de zeventiende, achttiende en negentiende eeuw voortgezet.

Behalve de liefde des harten van het Christendom, brachten zij de broederschap, de eenheid van alle ware religie: de verborgen innerlijke leer, uitgaande van één gemeenschappelijke bron en strevende naar hetzelfde doel.

Aldus openen zich onmetelijk wijd de armen van Christus, die alle profeten en alle ingewijden in zich omsloten houden! Want het christelijke principe van het offer leidt tot de ware Kennis, door de Liefde die geen grenzen heeft.

Antonin Gadal

Uit: De Triomf van de Universele Gnosis

Rainbow Tribe

The sun rose on a magical new day...
Over the whole earth they came,
The people of every colour,
Sister, Brother, Father, Mother
Traveling over many a land
People of the Rainbow
Children of the Way,
with a fresh glow
Finding their way
Star within...
More and more joined,
a song for the soul...
A new way to live,
A new way to see,
It happened this way...
And a new song,
It came from within
If you can find the Star,
Within then you will find...
What is... What was...
And what will be... you see,
It happened this way...
from within,
The people of the Way
The Rainbow Tribe...

basiliek Vézelay, Christus Majestueus

Het Koninkrijk

Wederom, toen zijn discipelen met Hem in een eenzame plaats waren, vroeg een van hen Hem over het Koninkrijk, en Hij zei de tot hen:

Zoals het boven is, zo is het beneden.
Zoals het binnenin is, zo is het buiten.
Zoals het ter rechterhand is, zo is het ter linker.
Zoals het voor is, zo is het achter.
Zoals met het grote, zo met het kleine.
Zoals met het manlijke, zo met het vrouwelijke.
Wanneer ge deze dingen zult zien,
dan zult ge het Koninkrijk Gods zien.
Want in Mij is geen manlijk en geen vrouwelijk,
maar beide zijn Een in de Al-Volmaakte.
De vrouw is niet zonder de man,
noch is de man zonder de vrouw.
Wijsheid is niet zonder Liefde,
noch is Liefde zonder Wijsheid.
Het hoofd is niet zonder het hart,
noch is het hart zonder het hoofd,
in Christus die alle dingen verzoent.
Want God heeft alle dingen gemaakt naar getal,
gewicht en maat,
het een in overeenstemming met het andere.
Deze dingen worden geloofd door hen, die verstaan.
Indien zij niet verstaan, zijn zij niet voor hen.
Want geloven is verstaan,
en niet geloven is niet verstaan.'

Uit het Evangelie van de Heilige Twaalven

U moet het heilige graf niet zoeken in zandheuvels of in rotsspleten, want u kunt het alleen maar aantreffen in een levende, vibrerende menselijke microkosmos, waarin het van de Godsnatuur verdorven persoonlijkheidsstelsel wordt opgebroken.

Het heilige graf is daar, waar een nieuwe verheerlijkte persoonlijkheid in de met God verzoende microkosmos oprijst, op de nieuwe dag.

Het heilige graf is in de hof van Jozef van Arimathea, dat wil zeggen in de microkosmos van de meesterbouwer die door het bewandelen van de gnostieke weg tot deze overwinning is doorgebroken.

Daarom dus, wanneer wij iets van het opstandingsheilsfeit willen verstaan, gaan wij de blik richten op de actuele werkelijkheid van het nu.

Zoals Christus de Volheerlijke gisteren en heden dezelfde is, zo is dat ook het geval met de opstanding.

En het deel krijgen aan de opstanding Christi wil zeggen: ditzelfde heilsfeit in het eigen leven en wezen verwerken! (...)

Onder de persoonlijkheid der natuur verstaan wij de gehele viervoudige lichamelijke, met name stoflichaam, etherisch dubbel, begeertelichaam en denkvermogen, alsmede het drievoudige aardse bewustzijn. Dit gehele stelsel wordt onder de goddelijke meestergreep ontbonden. Niet incidenteel, doch procesmatig.(.)

De opstanding kan pas plaatsvinden in de mens die zich overgeeft aan goddelijke krachten. Die zelfovergave wordt het endura genoemd.

De leerling die het endura verwerken gaat, gaat uit van de wetenschap, dat een deel van zijn microkosmische stelsel niet in overeenstemming is met de goddelijke wetten van bouw, en dat dit gewraakte deel het overige stelsel belet aan het goddelijke leven deel te nemen, ten gevolge waarvan letterlijk de gehele microkosmos als in een doodsslaap verzonken ligt.

De leerling die tot deze ontdekking gekomen is, gaat ertoe over om het onheilige deel van zijn scheppingstaal te denatureren, te endureren. Immers, en hoe onomstotelijk zeker klinkt dit, de opheffing van het onheilige moet het begin zijn van de wederheiliging van het gehele stelsel. Op deze pijler van het endura rust de wederaanvang van het goddelijke leven. Op deze pijler berust de gehele transfiguratie, of evangelische wedergeboorte. (.)

In het onheilige deel van de microkosmos is de persoonlijkheid gevestigd, het ik, het lager zelf.

Nu hebben velen, in een poging om het endura toe te passen en aan het heilige doel te beantwoorden, allerlei methoden van ik-verbreking in praktijk gebracht, om dan tenslotte tot de ontdekking te komen, dat al dat goed bedoelde pogen geen enkel effect sorteerte.

Dat is volkomen logisch, want het "ik" dat zichzelf wil opheffen, houdt zichzelf in stand. Het ik dat zichzelf aan

de een of andere methode onderwerpt, maakt het ik krachtiger. Daarom komt de Gnosis, het Oerpranische Licht, tot de mensheid, om desgewenst in die goddelijke kracht het onmogelijke te volbrengen. Niet het ik zal het endura moeten volvoeren, doch de Gnosis, of, christelijk-mystiek geformuleerd "de-Christus-in-u".

In de evangeliën wordt het proces van het endura beschreven als de kruisiging. Wanneer u de diepe zin van het epos van de kruisiging wilt vatten, dan dient u alle evangelische en culturele inzichten volkomen prijs te geven. Het epos van de kruisiging heeft niets te maken met bloed, tranen, geselingen en een aan hout gespijkerd, stervend lichaam. Er komt geen stukje hout bij te pas.

En hoewel de evangelische verslagen zeer misdadig verminkt zijn, kan men evenmin zeggen, dat het een louter symbolische handeling betreft.

In het endura wordt de persoonlijkheid van de natuur opgebroken. Daarbij verandert de aardse persoonlijkheid in wat met dialectische begrippen kan worden aangeduid als "de schijngestalte".

De kandidaat heeft een persoonlijkheid die existeert, die volkomen kan worden waargenomen, die zich volkomen natuurlijk gedraagt, doch die in diepste wezen niet meer tot deze wereld behoort.

Maak nu niet de vreselijke vergissing deze schijngestalte de hemelse mens te noemen, want zij is in wezen niets. De schijngestalte is niet meer van de stof-sfeer, niet van de spiegelsfeer, en ook niet van een ander natuurrijk. Zij behoort tot niets, zij existeert als een tijdelijk voertuig. Deze schijngestalte, die vergaat als deze verlaten wordt, bezit ook een schijnrede en een schijnbewustzijn.

Deze mystificatie duurt voort tot aan een bepaald psychologisch moment dat aanbreekt als het opstandingslichaam gereed is.

U mag de persoonlijkheid van de ware, goddelijke mens in geen enkel opzicht vergelijken met die van de aardse mens. De goddelijke mens is geen spirituele Venus of Apollo. De goddelijke mens kan het beste vergeleken worden met een goddelijk, lichtend, stralend brandpunt, dat allerlei gedaanten kan aannemen en ook volkomen vormloos kan optreden.

Zodra nu de leerling het onheilige deel van de microkosmos in de straling van de Gnosis tot niets opheft, ontvangt, in hetzelfde tempo waarin het endura zich voltrekt, de oorspronkelijke microkosmische logos de gelegenheid om zijn plaats, zijn oude troon, in de microkosmos weer in te nemen. Niets van het aardse wordt dus tot het oorspronkelijke gemaakt.

Al het aardse wordt opgeheven tot niets. En zodra dat niets is bereikt, staat de Oorspronkelijke volheerlijk

weer in het Heiligdom.

En dan voltrekt zich het glorieuze, heilige, goddelijke moment dat de onzegbaar Heilige staat voor de schijngestalte. Dat is het bewijs dat de opstanding tot een feit geworden is. De heilige taal getuigt van dit moment in een ervaring van Maria Magdalena.

Maria Magdalena wordt ons voorgesteld als een “bekeerde” vrouw, dat wil zeggen een mens die in transfiguristische zin het pad van het niets is gegaan.

Op die goede morgen vindt zij het graf leeg. De steen is weggewenteld. Deze “leege” van het graf en de “weggewentelde steen” hebben een diepe zin.

In het beschreven proces komt een moment dat men letterlijk kan aanduiden als het ontledigde graf.

Het graf is , zoals u weet, het onheilige deel van de microkosmos , waarin de dialectische persoonlijkheid, die in het onheilige deel existeert, zich neerlegt in het epos der kruisiging.

Als deze gebeurtenissen hun voleinding hebben gevierd, de dialectische persoonlijkheid tot het absolute niets is doorgebroken en de schijngestalte tot stand is gekomen, treedt op een goede dag deze Maria Magdalena , deze bewoonster van de rotsen, naar buiten en wordt als het ware buiten de eigen microkosmos geplaatst.

De leerling-kandidaat ervaart dan van binnenuit dat het graf werkelijk ledig is, dat wil zeggen dat de microkosmos volkomen ontdaan is van het onheilige. De steen die eonenlang het graf gesloten heeft gehouden, is weggewenteld.

Men kan zich voorstellen dat de eerste ervaring van deze nieuwe levenshoogte een zeer onwennige ervaring is en in de aanvang ietwat ontstellend op de kandidaat werkt. Want in de grafkuil was de schijngestalte met de Gnosis verbonden, was er een wisselwerking tussen de heilige geest en de zich endurerende persoonlijkheid.

Nu echter is deze verbondenheid plotseling verbroken en we kunnen dan ook de verzuchting begrijpen die spontaan uit de ziel oprijst:

“Zij hebben mijn Heer weggenomen.”

<http://youtu.be/rCMWx7peIt8>

En de Heer, die gnosisverbondenheid, komt nu op een geheel andere wijze opnieuw tot Maria. Zij wordt nu met de Gnosis, als een buiten haar staande Oorspronkelijke Mens, geconfronteerd en zij herkent hem van binnenuit als de Volheerlijke.

Tot haar klinkt de waarschuwing:

“Houd mij niet vast”

De binding zoals zij was, kan en mag niet worden hersteld. Alles is nu gericht op de volstreekte hemelvaart van de totale microkosmos waartoe de opgestane is gekomen.

En Maria gaat heen: de schijngestalte laat los.

En de Heer van de microkosmos , wederom in staat zijn rijk te regeren, gaat over tot zijn laatste arbeid:

“Aan de avond van de eerste dag der week stond de Heer voor zijn discipelen met de groet: Vrede zij u. Hij toonde hun zijn handen en zijn zijde. Zij waren zeer verblijd.”

De schijngestalte, die na de opstanding haar oorspronkelijke binding met de Gnosis verbroken ziet, wordt niet aan haar lot overgelaten,. Integendeel, zij zal nog lange tijd in dienst van het licht gebruikt kunnen worden.

Na het tot stand brengen van de nieuwe verhouding en het ‘raak mij niet aan’- en na het ondergaan van deze nieuwe eenzaamheid– komt opnieuw de Gnosis tot de leerling.. Hij ontvangt een nieuwe opdracht.

Op de voorgaande dag heeft de kandidaat het door zijn volkomen offer mogelijk gemaakt dat de ‘Oorspronkelijke’ kon verrijzen.

Nu neemt de Verrezenen hem in dienst in volkomen God dienend leven. Nu ontvangt de leerling een werkelijk mandaat. Nu gaat de Meester hem gebruiken in het oogstveld van zielen, als visser van mensen...

Gedeelte uit het boek ‘de Universele Gnosis’
Jan van Rijckenborgh en Catharose de Petri

Het is waar!

Het is zeker!

Het is de volle Waarheid!

Wat beneden is, is gelijk aan wat boven is,
en wat boven is, is gelijk aan wat beneden is,
zodat de wonderen van het Ene zich voltrekken.

En zoals alle dingen
uit het Ene geworden zijn,
door één middelaarschap,
zo zijn zij alle uit dit ene Huwelijk geboren.

De Vader ervan is de Zon,
de Moeder is de Maan.

De Lucht heeft het in haar schoot gedragen.

De Aarde is de voedster....

Tabula Smaragdina, Hermes Trismegistos

God is de hoogste rede, zuiverste Liefde, Licht en Leven, onaantastbare wil.

De harmonische Oer-Drie-Klank van Vader, Zoon en Heilige Geest is een eeuwige Geest-wet.

De Vader is de oerbron, de Geestelijke Zon van de macrokosmos, waaruit Al het Leven ontspruit.

De Zoon is het Levende Woord van Christus-Jezus waardoor in de mens het goddelijke inzicht ontvlamt dat hem als een zwaard in zijn geesteloze wereld treft en hem naar de geest wil leiden.

De Heilige Geest is het pneuma, de geestelijke adem, de levende geestkracht, die het ware leven in de mens verwerkelijk.

Opdat deze Oer-Drie-Klank van de Eeuwige Geest wet in de mens Levend kan worden, moeten zijn dialectisch denken, voelen en handelen leren zwijgen, dienen en zich ondergeschikt maken.

Zij dienen 'in God te worden geboren, in Jezus te sterven en uit de Heilige Geest te worden Wedergeboren', om zo een volkomen nieuwe Drie-eenheid te worden. Deze Drie-eenheid straalt dan als een vurige driehoek: de Trigonum Igneum.

In deze Trigonum Igneum verwezenlijkt zich de drievoudige Logos, de Oer-Drieklank van goddelijke Liefde, Rede en Daad.

De ongoddelijke onvolmaaktheid, de onvolkomen krachten, kenmerken de aardse wereld. Want in het hylische en psychische bewustzijn van de mens ontbreekt de derde pool.

De top van de driehoek ontbreekt.

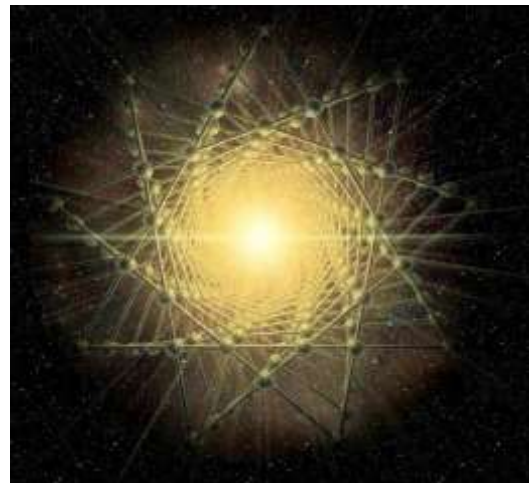
De 'bewuste binding' met de volstreckte God is er (nog) niet, terwijl toch juist dit het grote doel is waartoe de mensheid dient te ontwaken.

Pas wanneer het pneumatische beginsel in de mens ontwaakt en zich vrij kan ontvouwen als een rozenknop in het Morgenlicht, kan worden gesproken over 'verlossing door Christus'.

De hoogste dimensie van het Al, het alles - verlossende Christusbewustzijn, geeft zich dan in zijn Drie-eenheid aan de mens over.

Dit geschenk is het 'charisma' van de gnostici dat zich met de Agape (de onzelfzuchtige Liefde) en de Sophia (de Goddelijke Wijsheid) verenigt, teneinde in de Heilige Drieklank van krachten het doel van de schepping in macro-microkosmos te volbrengen.

JVR

"Het Evangelie van Johannes zegt:

Wie de Zoon volgt, volgt de Vader.

Wie de Zoon volgt, roept tevens de Trooster op.

Dit wil zeggen, dat de drie vuren niet na elkaar gaan branden, doch tegelijkertijd.

De mens die het pad gaat beginnen, trekt dus onmiddellijk de Trigonum Igneum: de vlamme driehoek begint onmiddellijk te branden.

U weet dat het mysterievuur het belangrijkste, het verhevenste symbool van God is, van de Geest, van de Gnosis, van de cirkel der eeuwigheid.

De roos in u is het potentieel van de God in u.

Zodra dat heilige vuur begint te branden ontstaat er een vuurproces.

God zelf treedt dan in u.

God zelf verheft zijn stem.

De oude Manicheeën gingen uit van de idee dat bij de kinderen van het vuur het licht vermengd was met duisternis.

Wij weten dat dit volkomen waar is.

In de mens zijn vele duistere elementen, vanwege zijn natuurgeboorte. Die duistere elementen zijn in hem vermengd met de lichte elementen.

Als u echter het vrijmakende pad gaat bewandelen, dan wordt het duister in u door het ontstoken vuur aangegrepen.

Er ontstaat dus een vuurproces.

God zelf treedt uw wezen binnen."

Catharose de Petri

Het Levende Woord

"Indien gij nu de heilige God aanbidt,
zo bidt gij Hem aan in de hemel die in u is"

Jacob Boehme

De christelijke wereld viert heden zijn Pinksterfeest. Eeuwenlang hebben zich de misvattingen rond dit Pinksterfeest opgestapeld en nog is de mens niet moede geworden zijn behoefte aan religiositeit uit te dragen in uiterlijke feesten.

Men noemt Pinksteren: het feest van de uitstorting van de Heilige Geest, maar tot op de dag van vandaag moet deze Geest zich nog bewijzen in het leven van de mensheid. Onbegrip, egocentriciteit en hoogmoed hebben de idee van Pinksteren veranderd tot wat zij heden is: vormendienst en dogma. Anderen zien zichzelf als de uitverkorenen van deze Geest en veroorloven zichzelf allerlei misleidende handelingen.

In werkelijkheid is het Pinksterfeest een archaïsche herdenking of aanwijzing van een wedergeboorte in de Geest.

In de Joodse geschiedenis kende men drie feesten: Paasfeest: het feest van de ongezuurde broden; het Loofhuttenfeest: het feest van de Grote Verzoening en het Pinksterfeest of het Oogstfeest: het feest van de eerste gedeseemde broden.

Alle aan de natuur aangepaste festiviteiten kan men terugbrengen tot een oer-herinnering aan de leringen der goden. Hetgeen men in de natuur herkent, moet zich eveneens voltrekken in het menselijke schepsel.

Het Paasfeest was in het verre verleden het feest van de offerande, het moment waarop het ego, het ongedeseemde brood, zich gereed moest maken voor de werking van een spiritueel zuurdesem. Denkt u hierbij maar aan het gistingsproces zoals Paracelsus dat aanhaalt.

Gisting is een innerlijke vuurwerking: er komt een ingeboren leven vrij, dat het product volkomen verandert, waarna het de geest bevat.

Het Loofhuttenfeest is het archaïsche feest van de verzoening tussen mens en ziel, God en ziel.

Er is een eenheid ontstaan tussen beide elementen die dan tezamen die wonderlijke gistende werking voortbrengen. Zonder toevoeging van een derde product, moet deze innerlijke gisting ontstaan, waarna een herschapen ziel de Geest wederom kan aantonen die in haar verborgen was.

"Hun ziel schiep ik uit Mijn Geest en de wind", zegt God in het archaïsche Henochboek.

Deze Geest is in ons als de gouden Geest-zon, maar zij is onwerkzaam, zij is nog ongeboren, slechts het zaad is aanwezig. De Geest is één met de ziel indien deze ziel degene zou zijn die zij eertijds was!

Wij bezitten een atoom van de grote Geest Gods, doch een ziel die slechts de wind bevat toont deze Geest niet.

Er bestaan in de universele Religio slechts drie feesten, die alle een innerlijke betekenis hebben.

Het lichaam viert het feest van Pasen wanneer het ego zich bereid verklaart de zeven heiligende weken tot Pinksteren te doorworstelen.

De ziel viert het archaïsche Loofhuttenfeest: het feest van een werkelijk nieuw Begin.

En de Geest viert zijn Opstanding met Pinksteren, waarop een tong van Vuur het hoofdheiligdome van de herschapen mens zal sieren.

U moet echter niet menen dat zulk een drievoudig feest het voorrecht zou zijn van de priester of de ingewijde. Is ieder mens niet geroepen tot een inwijding? Begint zulk een inwijding niet met de inzet van het innerlijke, individuele Paasfeest?

Waarom is de mensheid zo blind geworden dat zij zichzelf tevreden stelt met grootse uiterlijke feesten, terwijl zij innerlijk arm is gebleven als de onwetende?

Onwetendheid schenkt schijnbevrediging, gelijk de blinde zich gelukkig gevoelt in een wereld van gefantaseerde kleuren, doch hij kent de werkelijkheid niet. Kennis, in de oer-betekenis van het woord, is een last om te dragen, maar zij betekent de redding van de mens.

"Mijn volk gaat ten onder omdat het geen kennis heeft" sprak Jezus.

Velen aanvaarden geen Kennis, omdat het bezit daarvan risico's en verantwoordelijkheid met zich medebrengt. Hen die de ogen steeds weer worden geopend moeten sterke benen hebben om de last van de ontdekking der realiteit te kunnen dragen.

Vandaar dat de laffe en onzelfstandige mens zich verschuilt in een droom, een bewust in stand gehouden niet-weten, om zo de innerlijke rust te kunnen bewaren, die hem van een schijnvreugde voorziet.

Het is moeilijker en volwassener een innerlijke rust te bezitten door de waarnemingen der realiteit heen.

Hoe meer men gaat doorzien, hoe duidelijker de stukjes van de legpuzzel der mensheidsgeschiedenis en het misleidende spel van haar leiders in elkaar passen, des te zwaarder wordt de opgave om het innerlijke, aangeboren Geloof te behouden.

Daarom is de weg van Christus of de weg van Pasen tot Pinksteren een weg voor de sterken! Voor hen, die ziende willen zijn en toch niet falen.

Op deze weg is het normaal dat een mens vermoeid kan geraken van de chaotische misvattingen en van de bewuste tegenspelers, die niet rusten voordat een ego zich afgebeeld terugtrekt en zijn Paasfeest opgeeft. De zinnen registreren de gewaarwordingen en brengen dit aan het denken over; men moet een waarlijk in de ziel steunend zinnen-stelsel hebben om de bijverschijnselen: de teleurstelling, bitterheid, wanhoop en ongeduld af te kunnen wijzen.

Verzuchten de grote wijzen niet allen:

"Heer! Ik ben arm en vermoeid!

Ik ben de kleinste onder de kleinen.

Schenk mij Uw wijsheid en Uw rust!"

Allen kenden zij die diepste duisternis van het:
O God, hoe is uit deze hel een verlossing mogelijk?
Hoe kan het Licht ooit zulk een raffinement van tegenkrachten overwinnen?
En altijd weer hervinden zij hun kracht en hun moed in die zielekreet om hulp.
Hebt u ooit van een wijze gehoord of gelezen die geen noden kende? Die niet door de strijd met zichzelf werd gekweld? Die niet wanhoopde en twijfelde?
Is het gebed van een wijze ooit één langdurig Halleluja gezang?
Nee! De uitverkoren pelgrim, het ego, het Paaslam, kent zijn smart, zoals hij zijn vreugden kent.
Hoe meer het ego overtuigd wordt van de noodzaak van zijn offerande, des te intensiever ervaart het zijn eigen onvolkomenheid, maar des te grootser is de omvatting des Lichts.
Vandaar die wonderbaarlijke zangen van vele wijzen in Oost en West, in Noord en Zuid.
Zij zijn bezig de eenheid van de twee tegengestelden te bewerken en hoe dichter deze bij elkander komen des te scherper is hun tegenstelling herkenbaar, maar ook des te eerder gaan zij in elkander op.

In het leven van iedere zoeker komt het moment van middernacht: een geladen, hem algeheel omringende duisternis. Het is geen kwade macht die deze mens omringt, maar het is het binnengaan in de put der versterking en de bodem betreden.
Ieder spiritueel mens, zo hij heeft afgerekend met vormendienst, adepten, heiligen en uiterlijke priesters, gaat de weg van zelf-inwijding binnen door middel van een volslagen eenzaamheid.
Het ego wordt een individu., een volwassen Ik, dat nimmer samen kan gaan met een ander Ik.
Uit dit volwaardige, volgroeide Ik- (het lood) moet een Aurora geboren worden.
Gaat aan ieder Aurora geen duisternis vooraf?
Zijn alle pijnloze geboorten niet veroorzaakt door middelen van buitenaf, door kunstmatigheid?

"In smart zult gij kinderen baren" staat in de Bijbel en de mensheid staart zich blind op de smartelijke natuurlijke geboorten, maar de geboorte des Geestes is evenzeer pijnlijk, zo niet smartvoller!
Zou de mens een Geestgeboorte gevierd hebben, in de ware betekenis van het woord, dan zou de natuur zich neerbuigen en haar smarten overgeven aan de geest.
Het is de vorm van geestelijke genezing.
De natuur volgt de geest, nooit andersom.
Daar de Lichtzoon zich overgegeven heeft aan een natuurorde van tegenstellingen, leert hij vreugde en smart kennen en niemand kan daaraan ontkomen, want ieder mens is natuur, ziel en geest.
De samenvoeging van deze drie brengt vreugde en smart.

Zij, die kennis verkrijgen, ontmoeten elkander op de basis van deze Kennis, maar zij die in onkunde rondolend, ontmoeten elkander nooit, er is geen brug om de afgrond te overbruggen.
Een innerlijke weg is een rijpingsproces en hij gaat van inzicht tot inzicht en de eenzaamheid wordt groter, de duisternis rondom dieper, omdat de nacht der laatste rijping zijn komst gaat melden.
Iedere zoeker en iedere pelgrim roept om het Licht. Maar hij vergeet dat aan een Aurora de nacht der bezinning voorafgaat.
Hebt u ooit een pelgrim om de nacht der bezinning horen roepen?
Nee. Hij wil Licht, Vreugde, Overwinning!
Maar zodra de voorbereiding voor de overwinning en de Nieuwe Dageraad komt, klaagt hij Gode aan en bidt: "Heer, waar zijt gij?"
Indien u, als spiritueel mens, de beproevingen en de eenzaamheid wordt binnengeleid, dan bent u dit waard.
Besef dat toch! Dan bezit u een innerlijke kracht, die u de nacht kan doen doorwaken. Dan is de Geest in uw ziel niet slechts een latente zaadkorrel, maar dan waakt de Adem des Geestes over u, zoals de metgezel over de Pistis Sophia waakte. Dan is uw Metgezel ontwaakt en al is hij nog niet volledig in u, hij is om u en beschermt u.
Is de maan, als afgezante van de zon niet de koningin van de nacht?
Zo zal ook uw innerlijke Verbeelding uw hoofdheid kunnen verlichten, u beelden uit de Geest kunnen overdragen en zo blijft u wakende.

Zij, die Kennis dragen en uit de ziel geboren zijn, worden het smalle Pad opgeleid. Dat is het risico van Inzicht en dat is de verantwoordelijkheid der sterken. Hebt u nooit bemerkt hoe allen die tot Inzicht komen een innerlijke worsteling doormaken?

Dat zij rusteloos zoeken, dat zij van Inzicht tot Inzicht worden gejaagd en dat zij bezielde kunnen zijn over hetgeen zij innerlijk ervaren, hoewel zij bitter bedroefd kunnen zijn om hetgeen zij uiterlijk aanschouwen? Dragen zij niet allen hetzelfde kenmerk?

Is het daarom niet waanzinnig om te trachten deze mensen van elkander te scheiden door uiterlijke wetten, door verenigingen en dogma's, die worden opgelegd door onwetenden?

Zijn zij niet, als Kennisdragenden, als worstelenden in de nacht, gewapend met hun Koningin des Hemels, "de waarachtige groep Goddienaren?"

Vindt men juist in hen niet die ene Universele Religie, die geen enkele keten kan verdragen?

Nemen zij echter daarentegen niet vrijwillig de last van de Kennis en het risico en de verantwoording op zich? En moet men daarvoor tenslotte niet die onaantastbare innerlijke adeldom bezitten, die alle uiterlijke rangen en standen negeert, maar zijn eigen uitverkorenen kiest. Innerlijke adeldom breekt altijd naar buiten, omdat zij zichzelf niet verloochent en haar licht niet onder een korenmaat steekt.

Maar zij is te edel om te oordelen over de naaste, zij draagt in zich slechts de edele gaven van een spiritueel Koningschap.

Kennis, inzicht, ziele-ervaringen zijn eigenschappen die de eenheid met de gelijke voortbrengen.

Deze edele gaven brengen nooit afgescheidenheid, maar altijd eenheid. Door bundeling, concentratie en eenheid komt men tot kracht, nooit door verdeeldheid.

Dat is een wet, die door de natuur, door de duistere machten, maar ook door de goddelijke wetten wordt uitgedragen.

De eenheid deed de miljoenen schepsels geboren worden, doch al deze zullen wederom tot de eenheid moeten terugkeren om te weten wie zij zijn. De veelheid is een tussenfase.

Er is een Begin en een Einde en daar tussenin ligt de weg, die gang dwars door die chaotische veelheid om de eenheid weder te vinden.

Twee ego's vormen nooit een eenheid, want zij zijn een afgeslotenheid door het verschil in denken, in bewustzijn, in de zintuigen.

Daarom is waarachtige vriendschap zulk een zeldzaamheid: men moet het verschil der ego's door uitschakeling van het eigen ego leren overwinnen.

Men moet zich kunnen vereenzelvigen met het andere ego, dan pas is er vriendschap mogelijk.

De begrenzing van het ego moet doorbroken kunnen worden. En in hoeverre is dat mogelijk en voor hoe lang? En welk Ik is daartoe bereid?

Slechts in zeldzame gevallen, wanneer hij meent dat het andere ego enigszins gelijk is aan zijn ego, dan valt het offer minder zwaar.

Een spirituele weg die bekroond wordt door een Pinkster-uitstorting is geen weg zonder hindernissen en zonder vergissingen en smarten.

Degene die zulk een weg betreedt is moedig, maar moediger nog is hij, die hem betreedt en beëindigt. Alle pelgrims op deze weg, en de literatuur is er vol van, hebben hun zware beproevingen gehad en hun goddelijke vreugden gekend.

Iemand, die dezelfde weg gaat, herkent hun getuigenissen en deze vertellen hem, dat hij juist handelt door nooit te klagen in nood en nooit overmoedig te worden in vreugde.

Er blijft slechts dat ootmoedige, waarachtig geestelijke gebed, dat slechts de ervaren spirituele mens kan uitspreken:

*O Licht, ik ben wederom in grote benauwdheid,
Terwille van Uw wet
is mijn innerlijke Licht verduisterd!
Mijn kracht is begonnen te kwijnen.
Ik sta machteloos tegenover de archonten,
die mij haten.
Nochtans, O Licht, vertrouw ik op U,
Gij zijt mijn Verlosser!
Zij zullen mij niet kunnen overweldigen,
want Gij, O Licht der Lichten, zijt IN mij!"*

Zo sprak een gevallen Lichtzoon en zo spreekt en denkt een gevallen Lichtzoon.

En daarom is voor hen een Pinksterherdenking een bemoediging van zijn innerlijke vertrouwen.

Op een dag, de dag van het grootse glorierijke Aurora zal Uw Tong des Vuurs boven mijn hoofd zijn, Licht der Lichten! Daarheen wend ik mijn blik.

Mogen zij, die menen arm en zwak te zijn, hieruit hun kracht vinden.

Henk en Mia Leene

De Pelgrim

Als alles is gezegd wat zegbaar is
gedaan wat doenbaar
vestigt zich in ons
de stilte en de roerloosheid
de eenvoud en de diepte.
Het woud ligt achter ons,
de boog van de woestijn gaat op,
de zon verschroeit ons vuur,
de blik keert zich naar binnen
en in ons weet het weten:
verbrand zijn alle schepen
de ware tocht begonnen.

O vreemd ervaren
de wereld viel van ons af
in ons is nu de wereld
die leegte is
en wij zijn nergens meer en overal
een louter weten van het weten
een puur bewustzijn
zonder ding en zonder grens.

Zo werden pelgrims wij
van innerlijke kim tot innerlijke kim
van spiegelbeeld tot spiegelbeeld
langs steeds verengende spiralen
naar dat ultieme punt dat eeuwig wijkt.

Hier stolt de taal.
Alleen de pelgrim
kan de weg ervaren.

Uit Zangen van Ongrond
Erik Van Ruysbeek

There is no path to Reality.
Reality is a pathless land.
You must venture out
and discover it for yourself.
It is because you are frightened inwardly
that you depend on something,
on the priest, or on a belief,
and so you get caught
in the net of an organized religion.
If there is any form of conditioning,
psychologically, inwardly,
Truth cannot be found.
Truth is a pathless land,
and it must come to one
when there is total freedom
from conditioning.

~ Jiddu Krishnamurti ~

Contact:
am.cirkelpunt@gmail.com

I believe/ Era
<http://youtu.be/samu3LCHEDw>